

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W WIELICZCE**

z dnia 2026 r.

w sprawie pozostawienia skargi bez rozpoznania

Na podstawie art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 662 z późn. zm) oraz art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1691) Rada Miejska w Wieliczce uchwala, co następuje:

§ 1.

Pozostawia się bez rozpoznania skargę Pana XY z dnia 11 czerwca 2026 r. na radnego Rady Miejskiej w Wieliczce Pana Bartłomieja Krzycha z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu do niniejszej uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej w Wieliczce.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie do uchwały nr

Rady Miejskiej w Wieliczce

z dnia 2026 r.

Skarżący w piśmie datowanym na 11 czerwca 2026 r. przedstawił swoje zastrzeżenia co do wykonywania mandatu przez radnego Rady Miejskiej w Wieliczce Pana Bartłomieja Krzyscha. Złożone pismo potraktowane zostało jako skarga. Zgodnie bowiem z art. 227 k.p.a. przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. Jak widać ustawodawca nie ograniczył przedmiotu skargi, a osoba wnosząca skargę powinna wskazać jedynie przedmiot swojego niezadowolenia i podmiot, którego, jej zdaniem, błędne lub nieprawidłowe działania są powodem złożenia skargi. Do zakwalifikowania pisma jako skargi wystarczające jest więc wskazanie w nim niezadowolenia strony, która je składa. (vide: Wyrok NSA z 28.11.2019 r., II OSK 122/18, LEX nr 2777960). Ponadto, zgodnie z art. 222 k.p.a. o tym, czy pismo jest skargą decyduje treść pisma, a nie jego forma zewnętrzna. Nieużycie więc np. przez autora pisma nazwy „skarga” w żaden sposób nie wyklucza zatem możliwości zakwalifikowania danego pisma jako skargi.

Rada Miejska w Wieliczce nie może jednak rozpoznać merytorycznie przedmiotowej skargi. Wyliczenie podmiotów, na działalność których skargi rozpoznaje rada gminy zawarte jest bowiem w art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 572 z późn. zm.). W wyliczeniu tym ustawodawca nie wymienia radnych, z czego wynika, że rada gminy nie może rozpoznawać skarg na poszczególnych radnych.

Brak jest również innego organu, który właściwy byłby do rozpoznawania skarg na radnych rady gminy. Skarga nie podlega zatem przekazaniu do organu właściwego.

Orzecznictwo sądów administracyjnych wypracowało przy tym koncepcję tzw. wolnego mandatu radnego, w ramach której podnosi się, że radny za wyniki zgodnych z prawem działań wynikających z wykonywania mandatu radnego odpowiada przed wyborcami. Oczywiście w tym przypadku chodzi o odpowiedzialność polityczną, weryfikowaną podczas wyborów do rady gminy następnej kadencji (vide: Wyrok WSA w Gdańsku z 23.02.2012 r., III SA/Gd 536/11, LEX nr 1125653).

Zachodzi zatem nieusuwalna przeszkoda do rozpoznania skargi na radnego.

W związku z powyższym podjęcie niniejszej uchwały uznaje się za uzasadnione.